poolt ja jäi hoolsalt valvele Saksamaa salajase relvastumiskäigu üle.

Relvitustumiskonverentsilt lahkudes mõtles Saksamaa nähtavasti, et, seadnud Prantsusmaa relvastumise alal sündinud fakti ette, tal läheb korda eraviisilistes läbirääkimistes veenda Prantsusmaad olukorraga leppimise tarviduses ja ka Inglismaa ja Itaalia kaudu avaldada Prantsusmaale survet selleni jõudmiseks. Tekkisid pikalevenivad nootidevahetused relvastusküsimuse alal, kus Inglismaa ja Itaalia tõepoolest olidki algul valmis Saksa soovidele tulema vastu, lubades tal tõsta sõjaväe arvu ja soetada endale Versailles' rahulepinguga keelatud relvi. Neile diplomaatilistele läbirääkimistele tegi aga lõpu Prantsuse välisministri Barthou noot 17. aprillist, mis tähendas Saksamaa nõudmiste vastu, et Prantsusmaa peab seadma esikohale oma julgeoleku, mille suhtes ta ei eemaldu teistest riikidest. Et valitsustevahelised läbirääkimised ei näi viivat sihile, soovitab Barthou relvitustumiskonverentsil jätkata oma tööd ilma Saksamaata. Konverentsi esimees A. Henderson püüab lahendada olukorda ja üles soendada eraläbirääkimisi, kuid satub desarmeerimiskonverentsi peakomisjoni koosolekul nii teravasse vahekorda Barthou'ga, et ähvardab lahkuda oma kohalt. Konflikt lahendatakse siiski ja 8. juunil suudetakse leida kokkulepe, mille järgi Henderson jääb oma kohale, kuid konverentsi koosolekud lükatakse edasi. Seega on relvitustumiskonverents terveks teiseks poolaastaks tegelikult jäetud varjusurma. Saksamaa jätkab hoogsalt relvastumist, kuid nüüd muutuvad ka Inglismaa ja Itaalia Saksamaa vastu umbusklikuks. Inglise ja Prantsuse kindralstaapide vahel toimuvad külaskäigud ja Inglise peaministri Macdonaldi puhkuselviibimisel deklareerib tema aset täitev Baldwin,

Eesti kroonika 1934, lk. 6